

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/188/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417206158
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1417206158.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci žalobcu: S.. V. G., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. N. X, XXX XX G., v zast.: URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom: Zámocké schody 1/A, Bratislava, proti žalovanému: Tatra banka, a.s., IČO: 00 686 930, so sídlom: Hodžovo námestie 3, Bratislava, o zaplatenie 687,47 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 22Csp/114/2017-106 zo dňa 05.02.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa **p r i z n á v a** náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 687,47 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 687,47 Eur od 11.08.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods.2, § 2 písm. a), b), d) a g), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f), g), k), l), § 11 ods. 1 písm. b), § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. a vecne tým, že žalobca sa žalobou zo dňa 30.05.2017, doručenou tunajšiemu súdu 31.05.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 687,47 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 687,47 Eur od 09.02.2016 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu, ktorá bola zo strany žalovaného vopred pripravená. Zmluvou poskytol žalovaný žalobcovi spotrebný úver vo výške 13.400,- Eur, ktorý mal žalobca zaplatiť v 72 mesačných splátkach vo výške 241,70 Eur a súčasne mal žalovaný platiť aj poistné vo výške 12,09 Eur po dobu trvania zmluvy, čím mal žalobca podľa zmluvy uhradiť celkovú sumu 17.402,40 Eur, pričom RPMN bola určená na 9,41%, úroková sadzba 8,90% a priemerná hodnota RPMN 10,28%. Žalobca na základe zmluvy čerpal spotrebný úver vo výške 13.400,- Eur.

3. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby zo dňa 30.04.2015, dodatkom k zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 19.01.2016, predžalobnou výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 22.05.2017, podnetom poškodeného ako spotrebiteľa podaným na NBS zo dňa 30.05.2017, záznamom o sprostredkovaní na

č.l. 55, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, výberom a zadaním poistenia spolu s doplňujúcimi informáciami na č.l. 58-59 a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Žalobca uzavrel so žalovaným dňa 30.04.2015 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č.: G.-XX-XXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytnúť finančné prostriedky vo výške 13.400,- Eur a žalobca sa zaviazal pôžičku splatiť v 72 mesačných splátkach vo výške 241,70 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 8,90%, RPMN 9,41%, priemernou RPMN 10,28%, celkovou sumou k zaplateniu 17.402,40 Eur. Súčasťou zmluvy bolo dojednané aj doplnkové poistenie úveru s výškou mesačného poistného pre poistenie 12,09 Eur. Žalobca uhradil žalovanému spolu 8 splátok vo výške 241,70 Eur, t.j. 1.933,60 Eur celkom. Strany sporu uzatvorili dňa 19.01.2016 dodatok k zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej sa dohodli na predčasnom splatení pohľadávky žalovaného zo zmluvy jednorázovo ku dňu 09.02.2016 v sume 12.153,87 Eur, ktorá suma pozostávala z nesplatenej istiny 12.061,52 Eur, úrokov 59,64 Eur, poistného 12,09 Eur a poplatku za predčasné splatenie úveru 20,62 Eur. Žalobca teda uhradil žalovanému celkovo 14.087,47 Eur.

5. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia 687,47 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré odôvodňoval tým, že zmluva o úvere, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 13.400,- Eur neobsahovala podstatné zákonné náležitosti zmluvy o úvere vyžadované v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá skutočnosť mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, pričom suma 687,47 Eur predstavuje rozdiel medzi sumou zaplatenou žalobcom 14.087,47 Eur a poskytnutým úverom 13.400,- Eur.

6. Listom zo dňa 22.05.2017 žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 687,47 Eur najneskôr do 29.05.2017 do 18:00 hod. Žalovaný žalobcovi sumu 687,47 Eur neuhradil.

7. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 30.04.2015 vznikol záväzkovo právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, a to uzavretím zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č.: G.-XX-XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi finančné prostriedky vo výške 13.400,- Eur, ktoré mal žalovaný splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 241,70 Eur. Súčasťou zmluvy bolo dojednané aj doplnkové poistenie úveru s výškou mesačného poistného pre poistenie 12,09 Eur. Žalobca uhradil žalovanému spolu 8 splátok vo výške 241,70 Eur, t.j. 1.933,60 Eur celkom. Strany sporu následne uzatvorili dňa 19.01.2016 dodatok k zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej sa dohodli na predčasnom splatení pohľadávky žalovaného zo zmluvy jednorázovo ku dňu 09.02.2016 v sume 12.153,87 Eur. Žalobca teda uhradil žalovanému celkovo 14.087,47 Eur.

8. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia 687,47 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré odôvodňoval tým, že zmluva o úvere, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 13.400,- Eur neobsahovala podstatné zákonné náležitosti zmluvy o úvere vyžadované v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá skutočnosť mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, pričom suma 687,47 Eur predstavuje rozdiel medzi sumou zaplatenou žalobcom 14.087,47 Eur a poskytnutým úverom 13.400,- Eur.

9. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že účastníci uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení § 2 písm. a), písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže žalovaný poskytol žalobcovi úver v rámci svojho podnikania a žalobca pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci podnikateľskej činnosti. Vzhľadom k tomu, že išlo o spotrebiteľský úver, uzatvorená zmluva musí okrem všeobecných náležitostí spĺňať aj osobitné náležitosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (§9). Po preskúmaní uzatvorenej zmluvy však súd zistil, že táto neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f), písm. g) a písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch.

10. V zmluve je uvedená iba výška mesačnej splátky 241,70 Eur. Takéto určenie nemožno považovať za súladné s § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, koľko z ktorej splátky, pripadá na istinu, úroky a iné poplatky poskytnutého úveru a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Zmyslom právnej úpravy bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť aj tú skutočnosť, koľko z tej ktorej splátky pripadne na istinu, na úroky a iné poplatky. Nakoľko žalovaný neuviedol spotrebiteľovi pri podpise zmluvy, koľko z každej mesačnej splátky bude použité na úhradu jednotlivých nárokov, nemožno takýto postup žalovaného považovať za súladný so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

11. Na uvedenom nič nemení ani rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C 42/2015. V tejto súvislosti súd konštatuje, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, teda aj v danom prípade Súdny dvor poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice, a teda eurokonformný výklad zákona, však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Na viac súd poukazuje aj na samotné znenie rozsudku Súdneho dvora vo veci C 42/15, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch je preto potrebné vyhodnotiť tiež v súlade s rozsudkom Súdneho dvora C 42/15 v tom zmysle, že jej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a to bez pochybností. Len zo samotného uvedenia výšky splátky 241,70 Eur spotrebiteľovi nie je zrejmé, koľko má uhradiť na istinu úveru a koľko na odplatu veriteľa titulom úrokov z úveru a poplatkov za úver, a teda nemá ani možnosť skontrolovať, či veriteľ pri započítavaní splátky na istinu úveru, na úroky a poplatky nepostupuje svojvoľne. Neuviedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v danom prípade jednoznačne môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu k článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov.

12. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co 71/2017, ktorý uviedol, že „v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (H. G.) zo dňa 09.11.2015 v ods. 17 súd vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a

frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z. z. účinnou od 01.01.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) § 11 aj pred 01.01.2013. V danom prípade je tu zřejmý konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.“

13. Rovnako z úverovej zmluvy nie je možné zistiť ani údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch), ktorú náležitosť nemožno stotožňovať s počtom splátok uvedených v zmluve. Význam uvedeného ustanovenia spočíva vo vedomosti spotrebiteľa o hraničnom termíne dokedy musí úver uhradiť už pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tak posúdiť, či je vôbec spôsobilý v takom časovom horizonte úver splatiť. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k tomuto záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Pokiaľ je v zmluve uvedená len formulácia konečnej splatnosti úveru v znení „72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, resp. v deň určený v zmysle čl. III bod 7 zmluvy“ takéto znenie súd nepovažuje za súladné s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Neurčité ustanovenie konečnej splatnosti úveru má ten istý účinok, ako keby zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala. Uvedený nedostatok spolu s chýbajúcim rozpisom splátok na istinu, úroky a poplatky spôsobuje, že úverová zmluva sa v zmysle § 11 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

14. Žalobca ako jeden z dôvodov bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere uviedol skutočnosť, že žalovaný v rozpore so zákonom v zmluve neuviedol, že do RPMN sa zahŕňa aj poisťné platené zo strany žalobcu mesačne. Z rovnakého dôvodu je nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť, nakoľko podľa zmluvy mal žalobca žalovanému uhradiť 17.402,40 Eur (72 x 241,70 Eur) avšak žalobca bol povinný okrem mesačnej anuitnej splátky uhrádzať aj poisťné vo výške 12,09 Eur mesačne po celú dobu trvania zmluvy (72 x 12,09 Eur = 870,48 Eur). Spolu mal teda žalobca uhradiť žalovanému 18.272,88 Eur.

15. Žalobca v konaní pôvodne namietal, že mu nikdy nebola daná možnosť poisťnú zmluvu uzatvoriť alebo neuzatvoriť, naopak zo strany pracovníčky, ktorá mu dala zmluvu na podpis bolo povedané, že zmluvu nie je možné meniť ani pripomienkovať a ak chce spotrebiteľský úver získať, musí zmluvu podpísať tak, ako je predpripravená. Následne však právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní v rámci prednesu uviedla, že po ozrejmení zo strany žalobcu ako aj písomných vyjadrení nerozporuje, že by sa jednalo o dobrovoľné uzatvorenie poisťenia. Súd preto skutočnosť, že medzi stranami sporu došlo k dobrovoľne uzatvorenému poisťeniu úveru, považoval za nespornú. Napriek tomu však bolo potrebné

ustáliť, či toto poistenie malo byť zahrnuté do výpočtu RPMN, ako aj uvedené v rámci celkovej čiastky úveru, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť v zmysle ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ a § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch).

16. Je zrejmé, že žalobca mal po celú dobu splácania úveru platiť poisťné v sume 12,09 Eur mesačne, čo pri počte 72 splátok predstavuje sumu 870,48 Eur. Žalovaný v zmluve uvádzal celkovú čiastku spotrebiteľa vo výške 17.402,40 Eur. V danom prípade súd dospel k záveru, že mesačné splátky poisťného, ktoré síce bolo dobrovoľne uzatvorené, je tiež potrebné zahrnúť do celkovej čiastky úveru, teda celkových nákladov, ktoré je spotrebiteľ povinný znášať v súvislosti s poskytnutým úverom. Po zohľadnení žalobcom uvádzanou celkovou čiastkou spotrebiteľa 17.402,40 Eur a poisťného 870,48 Eur predstavuje potom celková suma, ktorú mal spotrebiteľ v prípade dodržania jednotlivých splátok zaplatiť sumu 18.272,88 Eur. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch náležitou zmluvy musí byť údaj aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Žalovaný preto v zmluve neposkytol pravdivý údaj o celkovej čiastke úveru, pretože v sume, ktorú uvádzal 17.402,40 Eur nezohľadnil poisťné. Je pravdou, že žalobca napokon nerozporoval skutočnosť, že toto poistenie bolo uzatvorené dobrovoľne, avšak v danom prípade má súd za to, že suma poisťného mala byť zahrnutá do celkovej čiastky úveru, nakoľko existencia týchto nákladov spojených s poistením úveru a ich navýšenie oproti samotnému poskytnutému úveru má podľa názoru súdu vplyv na rozhodovanie spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy. Uvedená skutočnosť mala vplyv aj na výpočet RPMN. Pokiaľ žalovaný uvádzal, že zmluva o úvere spĺňa všetky zákonné požiadavky vyžadované pre uvádzanie RPMN, ktorý potvrdzujú aj opakovane vykonané kontroly v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, súd túto skutočnosť nemal za preukázanú.

17. Súd v tomto smere tiež poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017 podľa ktorého RPMN predstavuje jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarcu jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN., nakoľko obligatórnou náležitou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“.

18. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tieto údaje chýbajú, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto súd aj z tohto dôvodu dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovaným bol bezúročný a bez poplatkov.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že zmluva o úvere, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver v sume 13.400,- Eur je bezúročná a bez poplatkov. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca poskytnutý úver v celom rozsahu splatil, a to vo výške 14.087,47 Eur. Žalobca sa v konaní domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 687,47 Eur ako rozdiel medzi skutočne zaplatenou sumou úveru a výškou úveru poskytnutou žalovaným. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Žalobca svoj nárok titulom bezdôvodného obohatenia odvodzoval zo skutočnosti, že úver poskytnutý na základe zmluvy od žalovaného je bezúročný a bez poplatkov, a teda vznikol mu nárok na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré žalovanému poskytol nad rámec požičanej istiny. V danom prípade, keďže súd dospel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 30.04.2015 nespĺňa zákonom vyžadované náležitosti spotrebiteľského úveru, ktorá skutočnosť má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 687,47 Eur je dôvodný, a preto žalovaného zaviazal na zaplatenie tejto sumy tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

20. Nakoľko sa žalovaný dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd ho zaviazal aj k zaplateniu úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 687,47 Eur od 11.08.2017 až do zaplatenia. Priznaná

výška úrokov z omeškania je v súlade s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. - k uplatnenému dňu omeškania bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,00 % + 5 percentuálnych bodov. Žalobca sa v konaní domáhal zaplata úrokov z omeškania vo výške 5,05% ročne z dlžnej sumy od 09.02.2016 do zaplata. Súd sa však s takto uplatneným nárokom na úroky z omeškania nestotožnil. V konaní bolo síce preukázané, že žalobca zaslal žalovanému predžalobnú výzvu zo dňa 22.05.2017, ktorou ho vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak žalobca nepredložil súdu doručku, z ktorej by vyplývalo, kedy žalovaný túto výzvu prevzal, t.j. žaloba neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že žalovaný sa do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia dostal dňom 09.02.2016. Podľa názoru súdu sa žalovaný do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia mohol dostať až dňom nasledujúcim po doručení žaloby, t.j. 11.08.2017. Súd preto žalobcovi priznal zákonné úroky z omeškania od 11.08.2017 a vo zvyšnej časti uplatnených úrokov z omeškania žalobu zamietol.

21. Napokon v súvislosti s poukazovaním žalovaného na rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13Csp/71/2016 súd považuje za potrebné uviesť, že v prvom rade toto rozhodnutie do dňa pojednávania vo veci nenadobudlo právoplatnosť, súčasne však nebolo možné prihliadať na závery súdu tam prijaté, nakoľko v danej veci nešlo o rovnaký skutkový stav ako v konaní vedenom na tunajšom súde.

22. Pokiaľ ide o ďalšie námietky žalobcu alebo žalovaného v konaní, súd sa nimi nezaoberal, nakoľko tieto nepredstavujú také námietky, ktoré by mali súvis s prejednávanou vecou. Na viac súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

23. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný (keď súd žalobu zamietol len v časti úrokov z omeškania), priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

24. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v plnom rozsahu zamietla. Svoje odvolanie žalovaný odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. K otázke § 9 ods. 2 písm. l/ zákona nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali, rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. Žalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017. Z uvedenej úverovej zmluvy je zrejmé, že príslušné náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zmluva obsahuje. Explicitné uvedenie výšky, počtu a termínu splatnosti splátok, ktoré sú opakovane definované ako anuitné i podľa názoru žalovaného nemôže byť výkladom vyhodnotené, ako nesplnenie náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l zákona. Žalovaný formulovaním výšky anuitnej splátky dostatočne informoval o jeho povinnosti plniť záväzok v splátkach tak, aby takáto informácia bola pre spotrebiteľa zrozumiteľná, úplná a zároveň neodporovala ustanovenie zákona. Žalovaný ďalej poukazuje na čl. 22 ods. 1 Smernice č. 2008/48/ES, pričom tým že príslušné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) Zákona ani pri aplikovaní gramatického výkladu skutkovému stavu, zostáva len na judikatúre členského štátu, aby pri aplikácii práva jednotného neodporovala princípom jednotného harmonizovaného trhu a ustanoveniam smernice. Žalovaný poukazuje na článok III., ods. 8 úverovej zmluvy, podľa ktorého má spotrebiteľ právo kedykoľvek si bezplatne vyžiadať prosný rozpis anuitných splátok s podrobným rozčlenením výšky splátky istiny a výšky splátky úroku. Zároveň žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/111/2014 z 01.10.2015. Vo vzťahu k namietanej náležitosti § 9 ods. 2 písm. l) tak môžeme bez pochybností ustáliť, že požadované náležitosti úverovej zmluvy obsahujú. Náležitosti úverových zmlúv sú formulované spôsobom, ktorý je pre spotrebiteľa jednoduchý a zrozumiteľný a neodporuje gramatickému výkladu tohto ustanovenia Zákona, pričom v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 je možné takýto záver ustáliť už na základe súčasného znenia zákonnej úpravy. K náležitostiam § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona žalovaný uvádza, že je nesporné, že zmluva trvá 72 mesiacov a konečná splatnosť úveru nastane po uplynutí 72. mesiacov odo dňa splatnosti prvej mesačnej splátky, pokiaľ nebude úver splatený skôr na žiadosť dlžníka. Žalovaný zvolil takú formuláciu, ktorá bez pochybnosti spĺňa požiadavku § 9 ods. 2 písm. f/ zákona spôsobom, ktorý nemôže vyvolať pochybnosť o termíne konečnej splatnosti a dĺžke

trvania úverovej zmluvy. K otázke náležitosti § 9 ods. 2 písm. g/ žalovaný uvádza, že žiada od konajúceho súdu uplatniť eurokonformný výklad a priznať smernici nepriamy účinok. Žalovaný uvádza, že RPMN a tiež celková čiastka v úverovej zmluve sú vypočítané správne so zohľadnením všetkých zákonných požiadaviek. Súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s otázkou čo sú to predpoklady pre výpočet RPMN a kedy majú byť použité.

25. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. a plne stotožňuje Žalobca sa plne stotožňuje s názorom a odôvodnením súdu a má za to, že prvoinštančný súd vec správne právne posúdil a rozhodol na základe správneho právneho posúdenia a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

26. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý odkazuje na svoje predošlé vyjadrenia a zotrváva na svojej doterajšej argumentácii. V rámci svojho vyjadrenia žalovaný poukazuje na viaceré rozhodnutia ESD C-555/07, C-416/10, C-212/04, C-540/08, C-105/03, C 282/10.

27. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý opätovne poukazuje na to, že sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Žalobca zastáva názor, že dostatočným spôsobom preukázal, že predmetná úverová zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným neobsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

28. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uvádza, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia už existovali aj rozhodnutia založené na žalovaným prezentovanom právnom názore. Na podporu stanoviska k aplikácii § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. žalovaný poukazuje na oficiálne stanovisko Odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.4.2017 vydané K aplikačným dôsledkom rozsudku SDEU vo veci C42/15 Home Credit Slovakia proti H. G.Q..

29. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

30. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie nie je opodstatnené.

31. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

32. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

33. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s rozhodnutím a názorom súdu prvej inštancie.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania priznáva v rozsahu 100%., O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).